

Ifigenija Simonovič

MIŠKA PRI ZDRAVNIKU

Metka ima miško. Nekaj dni je že v kotu škatle, ne je, smrček med tačke skriva, rahlo cvili, še mačku se smili.

Metka in miška, obe sta šli k zdravniku. Miška je omedlela, strašno jo je bilo strah. Metko je bolelo v trebuhu, hudo jo je skrbelo.

Zdravnik je miško obračal v dlani, na trebušček pa na hrbet, nožice je pretipal, rep premeril, uščipnil jo je v smrček, pocukal brke. Pogledal je v levo uho, ki je bilo rahlo strgano.

»Kaj pa se je zgodilo?« je vprašal.

»Ne vem, gospod doktor, najbrž je hotela splezati čez ograjo,« je odgovorila Metka.


»Ne bi rekel, miške se plazijo pod ograjami,« je menil zdravnik.

»Mogoče se je sprla z vrabčkom, a dvomim, saj sta prijatelja,« je rekla Metka.

»Tudi prijatelji se kdaj sprejo,« je rekel zdravnik. 


Ostalo je samo še desno uho. Aha, bilo je rdeče, kakor če bi v njem gorela sveča. Mojca je zavzdihnila. Miški se je zatresel gobček. Zatresli so se ji brki. S krempeljci se je oprijela zdravnikovega prsta, da je tudi on zastokal. Iz sočutja. Rekel je: »Torej to je! Ušesce tvoje, ti grdobaod ušesa! Kaj res tako zelo boli, miška mala? Saj bo dobro, ti obljubim. Stisni zobke. Zamiži trdno. Pomisli na kaj lepega, poskusi! Kaj boš jedla, ko boš zdrava? Bi ti oreh zadišal?«

Miška seveda ni razumela zdravnikovih besed, a ji je Mojca vse prevedla. Božala jo je in govorila: »No, no, no, no ninonino.« Miška je dobro razumela. Naredila se je, da spi.

Živalce so kakor ljudje: če jim je prijetno med prijetnimi prijatelji, so vse tegobe manj tegobne. 

Miška je pomislila na vrabčka, ki ji je hodil pet na okno, o, poje ji vsak večer, kako lepo! Pomislila je na sestrico, ki je še tako majhna, da niti kožuška še nima.

Zdravnik je še enkrat pogledal v levo uho, pogledal je spet v desnega. Potem je rekel zdravniški pomočnici: »Zavežite miški na repek rdečo pentljo, na levo tačko spredaj rumen trak, na desno zadaj ji obroček nataknite, na desno spredaj pa ji navežite topel obkladek iz kamiličnega soka.«

Medtem ko je pomočnica natikala in privezovala vse, kar je naročil zdravnik, medtem ko je miška miže premišljevala, kaj neki se dogaja in kaj neki ji bo vrabček prišel zapet, je zdravnik, kot bi trenil, iz ušesa izpulil pšenično zrno. Miška niti ni vedela, da se je sploh kaj zgodilo. 

»Tako, pa smo, je bilo hudo?« se je nasmehnil zdravnik.

»Poglej, poredno zrno, tole ti je dražilo uho.«

»Pentlja, trak, sponka, obroček in obkladek, kako je smešna!« je rekla Metka.

Miška ni znala govoriti, a vsem se je zazdelo, da je zaploskala s tačkami. Pšenično zrno je nemudoma pozobala, zdravnik pa ji je predpisal sedem orehovitih jedrc.

»Samo enega na dan ji daj, Metka, da se ne bo prehitro poredila, » je dodal.

Z Metko sta ohiteli proti domu, ustavili sta se samo pri sladoledarnici. Čisto na kratko.

Doma je na robu miškine škatle čepel vrabček. Njemu je miška vse povedala, on pa je začivkal od olajšanja. 